

т. АІ.

слісвани ѵ оудивленїе дрехити си, ѵ
са заварнали въ градатъ. І като до-
шле при Іѡсифа, паднали предъ негѡ
на землѧта ѵ той тогасъ ѵмъ рѣкалъ
така: какво сте дерзнали віи да сто-
рите; Или віи не знайте, чи ѿзъ самъ
ѡ онъя люди, дѣто знаютъ скрыти-
тѣ нѣща; На това никой ѿ братъата
не можилъ да ѿговори, Освѣнь Года,
дѣто той така ѿвѣщалъ: какъ мόжимъ
ніи да са ѿправдаймы предъ тѣбе; за-
що Бóгъ є наказалъ насъ за наше то
беззаконїе ѵ така ніи синца ѿ да ба-
димъ теби слѹгї, ѵ той самъ си оуко-
готъ са є наишлѧ чашата. Тогасъ
Іѡсифъ ѿвѣщалъ: това никакъ не мό-
жи да бади ами токмо єдинъ той,
шото оу негѡ са є наишлѧ чашата,
нека бади мой слѹга: а віи си йдёти
съ міромъ назадъ при баща си. Тѣй-
зи рѣчи никого ѿ тѣхъ не привели въ
извѣленїе, Освѣнь Года защо той са
поручилъ предъ баща си заベンїаміна.
И така той оусильнѣ са молилъ Іѡ-
сифъ, да земи него за слѹга, а по-
малькіатъ мъ братъ да ѿпости защо
йнакъ, кога са тіи заварнатъ оудома

т. 51.

с. АВ.

т. АГ.

т. АД.